

PROFESORUL MARIN PETRIȘOR LA 70 DE ANI

Îmi amintesc cu plăcere și nostalgie de anii și zilele în care noi, pleiada de tineri asistenți și lectori, mergeam în grup, alături de studenți, la cursurile profesorului Marin Petrișor, iar în pauze îl asaltam cu întrebări și probleme pe marginea celor audiate. Înconjurat de noi, domnul profesor își expunea punctele de vedere, uneori deosebit de îndrăznețe și în contradicție evidentă cu tradiția consacrată de o îndelungată literatură de specialitate, dovedind echilibru între obiectivitate și neliniște sau nonconformism științific. Am crezut întotdeauna că acest nonconformism, rar întâlnit în domeniul științelor, este semnul unui spirit ales.

În Marin Petrișor am văzut, cu toții, pe dialectologul îndrăgostit de profesia sa, care a străbătut cu piciorul în lung și-n lat, ani de-a rândul, satele românești, pentru anchetele dialectale; pe profesorul care s-a apropiat cu căldură și înțelegere, ca nimeni altul, de studenții lui, ascultându-i și oferindu-le sprijin în orice problemă; pe șeful de catedră care și-a dorit, mai mult decât orice, să întemeieze la Constanța o școală solidă de dialectologie și istorie a limbii române. Nu știu dacă noi, generația mai tânără pe care a format-o aici, am reușit să răspundem pe deplin așteptărilor și încrederii cu care ne-a investit. Știu doar (și pot să afirm cu certitudine acest lucru) că pasiunea constantă pe care a pus-o în tot ceea ce a făcut la catedră sau în afara ei a lăsat în noi urme adânci; poate că rezultatele noastre concrete, traduse în lucrări științifice, sunt încă timide sau se vor vedea abia mai târziu. Însă acel sâmbure, sădit de domnul profesor în sufletele noastre, de încredere în noi înșine și în

posibilitățile noastre, de dragoste față de disciplinele pe care le predăm, va da roade, cu siguranță, în timp. Toate acestea vor rămâne în noi pentru multă vreme.

Dacă ar trebui să mă adresez personal domnului profesor Marin Petrișor, acum, la împlinirea vârstei rotunde de 70 de ani, ce i-aș spune oare? L-aș asigura de faptul că, deși îmi iubesc mult foștii profesori și îndrumători, puțini mi-au fost atât de aproape, atât de constant. Puțini sunt profesorii mei (îl pot numi astfel și pe domnul Marin Petrișor, deși nu i-am fost studentă, ci doar asistentă, urmându-i, apoi, la catedra de istorie a limbii române) cărora m-am putut adresa atât de direct, sigură fiind că voi găsi întotdeauna înțelegere și un sfat util.

Astăzi, la împlinirea a 70 de ani de viață, eu nu cred că domnul profesor este la sfârșitul carierei. De fapt, poate că unii se nasc bătrâni, iar alții, indiferent de vârstă, nu îmbătrânesc niciodată; din această din urmă categorie face parte și domnul profesor, arhicunoscut în lumea universitară constănțeană prin spiritul senin cu care înfruntă problemele și prin glumele pe care le presară la tot pasul. Cred că astăzi domnul profesor are în față un nou început de drum, la vârsta când, eliberat, în sfârșit, de numeroase sarcini administrative care i-au răpit mult timp din cel pe care ar fi vrut, probabil, să-l consacre pasiunii sale de o viață – dialectologia și istoria limbii române, poate să fie din nou, mai mult și mai intens, alături de noi, oferindu-ne sugestii științifice și suport moral. Pentru că, în ciuda tuturor aparențelor, oricât succes am avea, la un moment dat, niciodată nu ne-am putea dispensa, fără o strângere de inimă, de ajutorul celor care au acumulat, în timp, atâta experiență pe care ne-au transmis-o și care au fost, necondiționat, alături de noi.

Volumul de față, reunind studii și articole ale unor cercetători, profesori și cadre universitare din toată țara, este un modest omagiu pe care dorim să îl aducem domnului profesor; iar sesiunea de comunicări care s-a desfășurat la Constanța, în perioada 8-10 mai 2003 („Lingvistica românească în context european”), eveniment care s-a bucurat de succes

în lumea academică românească, sperăm să reprezinte doar un prim pas din cele pe care dorim să le organizăm, în continuare, cu sprijinul activ al domnului profesor și al conducerii facultății și universității noastre, cărora le mulțumesc încă o dată, în numele tuturor participanților, pentru tot efortul depus întru reușita acestei acțiuni. Mulțumim, de asemenea, pentru sprijinul material și spiritual oferit în organizarea sesiunii, cu atâta generozitate, de Arhiepiscopia Tomisului și a Dobrogei, precum și oaspeților care au venit din toate colțurile țării, spre a ne onora cu prezența la această manifestare științifică.

Iar pe dumneavoastră vă așteptăm, domnule profesor, să ne fiți sprijin moral și mentor mulți ani de acum înainte.

Aida Todî

Facultatea de Litere, Universitatea Ovidius Constanța